

පරිසර පද්ධති පිළිබඳ තිරුවල්ලුවර් සංකල්පය

ඒ. තේව රාජන්

පට්ටි, ආපෝ, තේජෝ, වායෝ සහ ආකාශ යන පංච මහා භූතයන්ගෙන් මේ ලෝකය සෑදී ඇත. ලෝකය පවතින්නේ මෙකී මහා භූත පහ අතර සමබරතාව ආරක්ෂා වීමෙනි. එමෙන් ම, සත්ව ජීවිත පවතින්නේ මෙකී සමබරතාව පවත්නා තාක් කල් පමණකි.

මෙය ස්වභාව ධර්මයාට අයත් කාර්යයකි. එහෙත්, මෙකී සමබරතාවට බලපාන සහ තමාගේ විනාශයට මහ පෑදෙන මට්ටමකට මිනිසා විසින් මේවා අධික පරිහරණයට යොදා ගනු ලැබේ. මේ ලෝකයෙහි, ජලය තැනිව ජීවත් විය නො හැකි ය. මේ ලෝකයේ තිබෙන ජලය බොහෝ සෙයින් සීමා සහිත බැව් විද්‍යාඥයන් තැවත තැවතත් අපට කියා ඇත. එහෙත්, ස්වභාවයේ කාර්යයන් තුළින් අන්තර්ගත ජලයේ ප්‍රමාණය සතුටුදායක මට්ටමක පවත්වා ගනු ලැබේ.

පහත සඳහන් පද්‍ය පද දෙකෙන්, තිරුවල්ලුවර් විසින් ජලයේ ඇති වැදගත්කම ප්‍රකාශ කරනු ලැබ ඇත.

"දිය නැති කල ඔබ පවසන විලසට
 සොබා දහමේ වැඩ නවතිනවා
 එලෙසට, වැසි නො වසී නම් වතුරෙහි
 ගලා යාමකුත් නැති වෙනවා"
 (අංක 20)

සත්වයන්ගේ පැවැත්මට ජලය බෙහෙවින් ම අවශ්‍ය බැව් ඔහු පවසයි. එහෙත්, වහිව නොමැති නම්, ජලය ලබා දෙන දිය උල්පත් ක්‍රියා විරහිත වනු ඇත.

නිදසුනක් වශයෙන්, ආහාර අත්‍යවශ්‍යයි. ආහාර වගී (කෘෂිකර්ම මගින්) නිපදවීම සඳහා වහිව අත්‍යවශ්‍යයි. වැස්ස ම (ජලය) ආහාර වෙනවා පමණක් නො වේ. පහත සඳහන් පැදි දෙ පදයෙන් මේ බව දැක්වේ.

"බුදිත්තන්හට
 නැහී සිටිනු වස්
 මිහිරි අහර තනයි
 වැස්ස.
 අහර ම වුව,
 පවස නිවන දියත්තක්
 සපයන මෙනි. (අංක 12)

පතල මහ සයුරෙහි ජලය හිඟයක් නැත. එහෙත්, වැස්ස නොමැති නම් සහ මිරිදිය මුහුදට මුසු නො වේ නම් සාගර සම්පත් ද වැනසී යනු ඇත. මහ සයුරේ පැතිරුණු ජල කඳ හිරු රැසින් වාෂ්ප වී වලාකුළු සමඟ මුසු වී සිසිල් වූ පසු වර්ෂාව වශයෙන් මුහුදට ද ඇද හැලේ. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන්, සමතුලිතතාවක් පැවැත්වේ. වැසි නැත්නම්, සාගර ජලයේ උෂ්ණත්වය නගී. ඒ හේතුවෙන්,

වාෂ්පිකරණය සිදු වන අතර ඉන් ජලයේ ලවණතාව වැඩි වේ. උෂ්ණත්වය පැරන්හයිට් අංශක 42 ට වැඩි වෙතොත් මසුන් වැනි සතුන්ට ජීවත් වීමට නො හැකි ය. උෂ්ණත්වය එකී සීමාව ඉක්මවනවිට මත්ස්‍යයෝ මැරෙති. එ පරිද්දෙන් ම, ලවණතාව ද වැඩි වෙතොත් මුහුදෙහි වසන අනෙක් සත්වයෝ ද මිය යති. මුහුදේ ඇති ඇතුම් සත්වයන් ද ගස් වැල් ද මිනිසාගේ ආහාර ලෙස ප්‍රයෝජනයට ගැනේ. මේ අනුව, වැස්ස නැත්නම් සයුරේ සම්බරතාව නැති වී මෙ බඳු සියලු සම්පත් වැනසී යයි. හක් ගෙඩි, බෙල්ලන්, මුතු සහ ඒ වැනි වෙනත් දේ ද වැනසී යයි. එහි ප්‍රතිඵල වශයෙන්, මිනිසුන්ගේ ආර්ථිකයට ද බලපෑම් ඇති වේ. කිරුවල්ලුවර, පහත දැක්වෙන පැදි දේ පේළියෙන්, ඒ බව කියයි.

‘ගත කුළු සිය කිළිණ නිමිකොට නො දෙන වැසි සුපතළ සයුර සතු යසිසුරු නො වෙය දිසි’
(අංක 17)

එ බැවින්, මිනිස් දිවියේ පැවැත්ම සඳහා ජලය අතිවාරයෙන් අවශ්‍ය වේ. ඉදින් අප මෙකී ජලය ආරක්‍ෂා කර ගන්නේ කෙසේ ද? කිරුවල්ලුවර ම එය පැහැදිලි කරයි. ඔහු කියන පරිදි, ජලය, සාරවත් පස, කඳු සහ සෙවන දෙන ගත වනය ද රටක සත්වයන්ගේ සුභ සිද්ධිය උදෙසා සොබා දහම විසින් සලසා දෙනු ලැබූ ආරක්‍ෂාවේ අවයව වෙති.

‘පිවිතුරු පළිඟු බඳු උල්පත් පස ද කඳු පියකරු වන සෙවන රැකවරණේ අනු බඳු’
(අංක 742)

පළිඟු මෙන් පිවිතුරු දිය යන්නෙන් අදහස් වන්නේ පිරිසිදු ජලයයි. පස යන්නෙන් ඔහු අදහස් කරන්නේ සරු පසයි. සෙවන දෙන වන යන්න සමහරුන් විසින් සිසිල් වන යනුවෙන් වැරදි ලෙස අරුත් දෙනු ලැබ ඇත. සෙවන ගෙන දෙන ගස් ඇකත්, වනාන්තර යම් මට්ටමක උණුසුමක් ජනිත කරයි. අපගේ අත්දැකීම එයයි. මුල් පාඨයේ එන ‘අරන්’ යන වචනයට ‘කොටුව’ යයි වැරදි ලෙස අර්ථ දෙනු ලැබ ඇත. හමුදාමය ආරක්‍ෂක අවශ්‍යතාවක් වශයෙනි ඒ. එය එසේ නම්, පස සහ ස්ඵර්ෂ බඳු ජලය හමුදාමය වශයෙන් විවරණය කෙරෙන්නේ කෙසේ ද? එය නො ගැළපේ. ඒ බැවින්, මිනිස් වර්ගයාගේ පැවැත්ම සඳහා වූ ස්වාභාවික ආරක්‍ෂාව ලෙස පමණක් එයට අරුත් දීම සුදුසු වේ. ඔහුට ඇත්ත වශයෙන් ම කියන්නට අවශ්‍ය වනුයේ ඒවා විනාශ නො කළ යුතු බව ය. කඳු සහ වනාන්තර, වහිපතනය දියුණු කරන අන්දමට වටපිටාවේ සම්බරතාව රැක ගන්නා බව මතක තබා ගැනීම වැදගත් වේ. ජල මට්ටම්වල සම්බරතාව රැක ගත හැක්කේ වැසි වසිනොත් පමණි. ඔහුගේ තවත් පැදි දේ පෙළකින් මේ කරුණ තවදුරටත් පැහැදිලි කෙරේ. සාගරය, අපට දායාද වී ඇති

කන්දක්, මතු පිට එන ජලය (ගංගා හෝ ජල ගැලීම ලෙසින්) නිසි ලෙස හසුරුවනු ලබනොත් රටක සංභාග්‍රාය සඳහා ආරක්‍ෂාව ඉන් සෑදෙන බව ඔහු ඉන් පවසයි.

‘සයුර ද ළඟ කඳු සහ දිය ගලනා සැපතට රැකවලි නිසි හසුරුමොනා’
(අංක 737)

මුල් පාඨයේ එන ‘ඉරුනීර’ යන්න ඇතුම් අය විසින් ගලා යන දිය ඇති දියපාරවල් දෙකක් - පොළොව මතු පිට ගලන ජලය පොළොව යට පිහිටි ජලය වශයෙන් අර්ථ කථනය කෙරේ. මෙය පිළිගනු ලබනොත්, අනෙක් වචනය වන ‘වරුසුනල්’ (උඩට එන ගලන ජලය) යන්නට අරුත් දෙන්නේ කෙසේ ද? පොළොව, මතුපිට ජලය ජල ගැල්ම ද ඉන් කියවේ. එ බැවින්, ‘ඉරුසුනල්’ යන්න පොළොව මතුපිට ජලය (ගංගා සහ ජලගැලුම්) සහ පොළොව යට ජලය ද යනුවෙන් අර්ථ කථනය කළ නො හැකි ය. ‘ඉරු’ යන්නෙන් ‘විශාල’ නොහොත් ‘පැතිරුණු’ යන අර්ථය ද ලැබෙන අතර ඒ නිසා ‘ඉරු සුනල්’ යන්න සාගරය හඟවන පදයක් සේ ගත යුතු ය. තව ද, කිරුවල්ලුවර අනෙක් කැනෙන සාගරය යන්න ‘විරිනීර’ යන පදයෙන් දක්වා ඇති බව සැලකීම මැනවි. හැම රටක ම කඳු නැත. කන්දක් තිබීම අහඹු දෙයක් වන අතර කිරුවල්ලුවර ඊට එසේ කියන්නේ එ බැවිනි. ඔහු ‘උඩට එන දිය’ (වරු - සුනල්) ගැන සඳහන් කරන අතර ඉන් කියැවෙන්නේ ගංගා ජලය සහිත ජල ගැල්මයි. මේ ජලය මුහුදට ගලා යන්නට ඉඩ හැරීමෙන් අපගේ නො හැරිය යුතු බව ඔහු පවසයි. ජලශක්ති පද්ධතීන් ගැන - ජල කළමනාකරණය, ඔහු කථා කරයි. මේ ජලය ආරක්‍ෂා කර තබා ගැනීමට හෝ මහ පොළොවට උරා ගන්නට සැලැස්වීමට ඔහුට අවශ්‍ය වේ. මෙයින් අදහස් කෙරෙන්නේ ගංගාවන් පාලනය කර ගැනීමයි. බලවත් ආරක්‍ෂාවක් (වල්-අරන්) සැලසිය යුතු යැයි ඔහු කියන්නේ එ බැවිනි. පැරණි යුගයේ දී ගංගා ජලය ඇතිකව බැඳ (අනයි-ක්-කවුටු නමැති ද්‍රව්‍ය වචනයෙන් සෑදී ඇති වදනයකි). හරස් කොට කුඩා වැව්වලට සහ පොකුණුවලට හරවන ලදී. එසේ ම, සොරොව් ක්‍රම මගින් පාලනය කරමින් කුඹුරුවලට ජලය ලබා දීමට ද එය යොදා ගනු ලැබිණ. මෙකී කරුණු පිළිබඳ තොරතුරු, සංගම් සාහිත්‍යයේ බහුල වශයෙන් දක්නා ලැබේ. පැරණි යුගයේ දී වාප හැටියෙන් යුත් උස් බැම් තැනීමෙන් පහත් බිම් පෙදෙසවල ජල ගැල්මෙන් ලැබෙන වතුර එකතු කරනු ලැබිණ. මෙකී ජලය කෘෂිකාර්මික කටයුතු සඳහා යොදා ගන්නා ලදී. මෙ ලෙස එකතුකරගන්නා ලද ජලය මහ පොළොවට කාන්දු වන අතර ජල උල්පත්වල සහ පොළොව යට ඇති ජලයෙහි ලවණතාව ඇතිවීම වළක්වයි. එතරම් ඇත නොවන කාලයේ දී අපගේ මුතුන් - මිත්තෝ පොල්, තල්, අඹ සහ කොස් ආදී ගස් වටා ද වැටවල් දිගේ ද වර්ෂා කාලයේ දී අගල් කපා වැසි

දියෙන් උපරිම ප්‍රයෝජන ගත් හ.

සංකේප වශයෙන් ගත් විට, තිරුවල්ලුවරගේ පණිවුඩය ඉතා පැහැදිලි ය. සත්වයන් ගේ පැවැත්මත් ආහාර ද්‍රව්‍ය නිෂ්පාදනයත් සඳහා ජලය බෙහෙවින් ම අවශ්‍ය වේ. එහෙත් ස්වභාව වශයෙන් ම ලබා ගැනීමට හැකි ජලය සාපේක්ෂක වශයෙන් අඩු ය. එහෙත් තිබෙන ජල මට්ටම් වියළි යෑම වලක්වාලීම තුළින් ස්වභාව ධර්මයේ ප්‍රාතිහාර්යයක් වන වර්ෂාව නිසා මේ සමබරතාවක් පැවැත්වේ. ස්වභාව ධර්මයේ ආශ්වර්යයක්වන වැස්ස ඇතිවිය. හැක්කේ මුහුද, කඳු, සහ වනාන්තර නිසා ය. පස සේදී යාම වැළැක්වීමට ද, වනාන්තර තවදුරටත් උපකාරී වේ. ප්‍රධාන වශයෙන් ගංගා ජලය ඇරඹෙන්නේ කඳුවලිනි. ඇතිකට්, වේලි සහ කෘතිම ආරක්ෂා ක්‍රම ඇති

කිරීම මගින් ගංගා ජලය සහ වැසි ජලය අපතේ යාමට ඉඩ හැරීම වැලැක්විය යුතු ය. මේ නිසා පොළොව යට උල්පත් සිඳීයාම වලකිනවාක් මෙන්ම පොකුණු, වැව් සහ ලීං ආදියෙහි ජලයේ ලවණතාව හට ගැනීම ද වැලකේ. එබැවින්, අත්‍යවශ්‍ය කාර්යයන් සඳහා පමණක් ජලය පාවිච්චි කිරීමට බෙහෙවින් පරීක්ෂාකාරී විය යුතු ය. ස්ඵටික මෙන් පිරිසිදු ජලය ගැන කථා කිරීමේ දී, ඔහු ජලය අපවිත්‍ර වීමට එරෙහි ව අපට අනතුරු අඟවයි. ස්වභාවධර්මයේ සමබරතාව පවත්වා ගැනීමට උපකාරීවන, එසේ කිරීමෙන් වර්ෂාපතනය දියුණු කරන, ස්වභාවධර්මයේ දායාදයන් වූ කඳු සහ වනාන්තර විනාශ නො කළ යුතු ය. පරිසර පද්ධති සංරක්ෂණය කිරීමට ඔහු දැඩි ලෙස නිර්දේශ කරයි.

